

התצלומים המוצגים בתערוכה של עדי ברנדה לוקטו מארכיון הדימויים שלו. את קצתם הוא צילם בעצמו בעבר, אך מרביתם הם עבודות של צלמים שזהותם אינה ידועה. הניכוס של התצלומים, הטיפול בהם והצבתם בחלל טוענים אותם במשמעות חדשה.

בתערוכה זו, ברנדה ממשיך מסורת המרחיבה את גבולות הצילום ומאתגרת רבים ממרכיביו. הזמן, המרחב, הפריים המקורי, או סוג התצלום, מאבדים מחשיבותם כמו גם את ה'בעלות' על היצירה. למעשה, ברנדה משתמש בדימויים כבחומר גלם, מעין "רדי-מייד", מגדיל אותם עד כדי התפרקות, חותך, מחבר מחדש ויוצר מיצב נעדר היררכיה תמטית, הנראה מקרי.

הצופה מוזמן להתרשם מהיופי של התצלומים ולשוטט במבטו בין גלויות נוף, פיקניק על דשא ירוק, גלגל ענק או פרח צבעוני – כמו סריקת דימויים על גבי קלפים במשחק זיכרון, המתקיים במחסן הדימויים של הזיכרון התרבותי שלו.

האופי הפופי של האוסף, העיסוק בהעתקה, אימוץ מבטם של צלמים אנונימיים, "נוף לא ילדותי" כמו שברנדה מכנה אותם, כל אלה מציפים את תחושת הריחוק מן האובייקט המיוצג, מהתוקף האמיתי של המציאות הממשית – ה"Substance", המועצמת בעידן האינסטגרם וה"פייק ניוז", ומעלה שאלות לגבי אובייקטיביות ושקיפות ומה היא האמת.

למרות היעדרו של מפתח תמטי, אפשר לראות מכנה משותף לרבים מהתצלומים: העין האדומה, טוקן בעל נוצות, גלגל ענק, גלובוס שטוח, מנוע של מטוס ואחרים – בכולם צורה של קשתות החוזרות על עצמן. דימוי הקשתות מזכיר תנועה סיבובית, המהדהדת את תנועת הצמצם, זו הקובעת את כמות האור החודר דרך עין המצלמה. פעולת הצמצם מאגדת את השליטה באור, כמו גם את מהירות רגע הצילום. מאפיינים אלו עשויים לרמוז על אירוניה מהולה בגעגוע אל תפיסת הצילום הקלאסית.

דוגמא נוספת להתגלגלותו של הדימוי, באה לידי ביטוי בתצלום של ציורו הידוע של מרסל דושאן "עירום יורד במדרגות" (1912) שעליו השתקפות רשת הסוואה. בציור מתוארת דמות הנראית יורדת במדרגות, וצורתה חוזרת על עצמה בתנוחות שונות, באופן המזכיר צילומי תנועה מוקדמים (כרונופוטוגרפיה). בריבוד הדימוי באמצעים דיגיטליים ובהרחקה שלו, מועצמת האירוניה של דושאן המופנית הן כלפי התפיסה הפוטוריסטית, האוטופית, והן כלפי הקדמה הטכנולוגית.

ברנדה פועל בחלל "הלובי", השוכן במרחב מעבר בבית דירות. הקירות במקום צבועים בגוון אפור מסוים, שלתפיסתו של ברנדה הוא מעין "הפשטה צבעונית של הבטון" – חומר הבנייה של הלובי, מלון הילטון, כיכר אתרים ומבנים נוספים בסביבה – ומשמש כסרגל צבעוני שעל פיו מודדים הצלמים את האור המושלך על האובייקט המצולם. אופי החלל וצבעו מציעים מצע ניטרלי, המאפשר לברנדה לאסוף אליו פריטים, למיין אותם, ולהפיח בהם חיים חדשים.